

Випуск № 22 (1 грудня)

Вінниця – Львів – 2016 р.

ПЕРЕДМОВА

Електронна збірка видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». 22 номер збірки особливий, адже він відкриває серію зимових та новорічних казок. Він містить 18 цікавих літературних та народних казок на зимову тематику. Мандруйте захоплюючим світом казок разом з нами – пізнавайте лише найкраще!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

ПРОЕКТ «ДЕРЕВО КАЗОК» (<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

fantazerwm@i.ua – головна адреса ел. пошти.

fantazerwm@yandex.ua – альтернативна адреса.

Приєднуйтеся до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

ПРОЕКТ «КАЗКА» (<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – **Тарас Амброз**.

ЗМІСТ:

Зимівник тварин	4
Подарунок	6
Лисиця на зимівлі у вовка та ведмедя	7
Сніг і вітер	10
Дівчина-Снігуронька.....	11
Духмяний чай тітоньки Завірюхи.....	15
Новорічна пальма	17
Снігова хмаринка, біла мишка та біла павучиха	19
Про дванадцять місяців	21
Згуба Діда Мороза.....	27
Миколка й Різдвяна Зірка. Різдвяна історія.....	28
Казка про снігове містечко	38
Зимівля звірів.....	39
Про сніговика	42
Зимовир.....	44
Прийшла зима.....	48
Два Морози	48
Дарунок із неба.....	51

Зимівник тварин

У давнину жили разом віл, свиня, коза, баран, півень і курка. Влітку всі ходили до лісу, паслись і спали де доведеться. Але восени, коли дні стали прохолодніші, віл і надумав: «Треба будувати хату, вона стане в пригоді нам, коли настане люта зима».

Найперше він сказав про свій намір свині:

– Давай зводити хату, бо взимку замерзнемо.

– Який з мене будівничий, – відповіла свиня, – взимку я піду на болото, зариюсь у мох – там тепло й м'яко.

Тоді віл пішов на раду до кози:

– Нумо будувати хату.

– Я не хочу, – мовила та. – У мене вовна довга, борода до землі і штани теплі. Ляжу під кущем, буде мені тепло й зручно.

Потім віл сказав баранові:

– Збудуймо хату. Бо настане зима, і нам ніде буде сховатися.

– Дурний воле, – сказав баран, – оце я тобі будуватиму хату! Та на мені кожух і каптан. З моєї шкури люди шиють теплі кожухи, а з вовни роблять каптани. Чого ж мені мерзнути! Взимку спатиму під кущем – там тепло і затишно.

Пішов віл до півня й курки:

– Давайте ставити хату, прийде зима, і мороз заморозить нас.

А ті аж крилами замахали:

– Ой, воле, ще й нам будувати дім! Та нас кожна пір'їна гріє. Взимку вигребемо собі ямку, покладемо голови під крила – і тепло, і зручно.

Так і не знайшов віл жодного помічника. Взяв він сокиру і пішов самотою до лісу рубати дерева на хату. Поприносив на рогах колоди, обтесав їх. З валунів зробив підмурок, із колод звів стіни, щілини позатикав мохом, горище утеплив землею, вставив вікна й двері, склав піч – і хата готова. Впала зима – з тріскучими морозами, лютими хурделицями. А віл приніс із лісу дров, натопив піч, що аж пашіла, і сидить, радий за свою роботу, бо в хаті тепло й затишно.

А всім іншим дошкуляв холод. Тепер вони згадали про волову хату.

Свиня першою прийшла проситися.

- Послухай, воле, впусти мене в хату, бо холод усю проймає.
- Чого ж ти не зариешся в мох на болоті? Там же, ти казала, тепло, м'яко.
- Мох глибоко під снігом. Впусти мене в свою хату, дорогий воле!
- Що ж, хай буде по-твоєму, – сказав віл і відчинив двері.

А мороз дедалі лютішав, хурделиця замела кубла півня й курки.

Прийшли і вони вола прохати:

- Впусти нас у теплу хату.
 - Та вас же кожна пір'інка гріє, у ямці і тепло, і зруч но, – відповів віл.
 - Хуртеча замела наше кубло. Дозволь нам погрітися, золотенький воле!
- Впустив господар і цих.

Лютий мороз пригнав до волової хати й козу; вона жалісливо благала впустити її.

- А в тебе ж вовна довга, борода до землі, штани теплі, – мовив віл. – Чому ж тобі холодно?

- Не допомогла ані вовна, ані борода, ані штани – мороз є мороз!

Віл дозволив зайти і козі.

Останнім прийшов прохати притулку баран.

Віл нагадав і йому:

- А тобі чому холодно? У тебе ж кожух і каптан. Та хай уже, заходь до хати, якщо так дошкуляє мороз.

А в лісі никали зграї вовків. Дісталися вони й до волової хатини. Тільки всередину не могли забратися: міцні були вікна й двері. Тоді старий вовк вирішив схитрувати Він постукав до вола і просить:

- Пусту мене до хати, дозволь хоч кінчик носа погріти.
- Не можу, – відказує віл, – ти в нашій оселі накоїш лиха.
- Не бійся, золотий воле.

От віл і пожалів сірого – дозволив просунути кінчик носа в хату. По хвилі вовк знову просить:

- Дозволь мені погріти й передні лапи...
- Ні, ти стрибнеш у хату, – відповів віл.
- Не бійся, золотий волику!

Впустив віл передні лапи вовка. А хижак благає далі:

- Дозволь і задні лапи зігріти. Вони дуже змерзли.
- Не можу, ти стрибнеш у хату.

– Не бійся, золотий воле!

Просунув вовк і задні лапи у щілину, але невгаває:

– Впусти і кінчик мого хвоста – зовсім заледенів, бідненький.

А коли вже і хвіст у хаті, то і весь вовк там. Ускочив голодний звір і накинувся на вола.

Побачили інші мешканці, що господар у біді, і стали його захищати. Свиня різонула іклами, коза й баран буцнули рогами. Курка закудкудахкала на печі, а півень вигукнув:

– Ку-ку-рі-ку-у, ось і я іду-у, ку-ку-рі-ку-у, будь-кого знайду-у!

Старий вовк утікав, лишаючи за собою криваву стежку. Прибіг до зграї та й каже:

– Туди, у нову хату, не потикайтеся. Один різонув мене іклами, двоє буцнули рогами. А ще хтось услід кукурікав. Коли б цей крикун наздогнав мене, то розпрощався б я з білим світом.

Зачули це вовки і кинулися тікати.

А віл зі своїми приятелями лишився жити у хаті. Живе й досі, якщо не вмер.

Автор: естонська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zimivnik-tvarin-estonska-kazka.html>

Подарунок

Була пізня зимова ніч.

Перед святом хмаринки щедро посипали земля сріблястим снігом, а морозець старався, щоб його малюнки на шибках були неперевершеними.

В теплих оселях люди вбирали ялинки дощиком та різнобарвними кульками, клали на стіл цукерки і мандарини.

І в кожне вікно заглядали діти. Всі чекали його.

Дід Мороз у цю хвилину сідав у свої сани. Новорічна ніч вже засвітила свої вогники – зіроньки. Старенького чекала важка робота – всім дітлахам привезти подарунки.

Саночки легенько поїхали по сніжному покривалу...

Час минав дуже швидко. Мішок Діда Мороза вже наполовину опустів, коли прийшла черга зайти до маленької Віри. Дівчинка була дуже

рухливою. Вона ще не вміла писати, тому Дід Мороз не знав, що їй подарувати.

Яке було здивування старенького, коли він знайшов під ялинкою подарунок. Дитячий малюнок бородатого старого в червоному одязі сильно нагадував дідуся, що схилився над ялинкою.

“Така мала, і так добре малює,” – подумав Дід Мороз.

Він витяг зі свого здоровенного мішка кольорові олівці та фарби і поклав це все на місце, де його самого чекав подарунок.

Портрета він акуратно склав до кишені.

А наступного ранку Віра роздивлялась олівці і фарби.

– Добре, що я намалювала Діда Мороза. Він приніс мені найкращий подарунок, – хвалилась маленька.

А олівці і фарби справді були найкращими – олівці не списувались та не ламалися, а фарби ніколи не закінчувались.

Тільки ніхто з людей не знав, що у домівці Діда Мороза на самому видному місці з тої новорічної ночі висів портрет господаря, намальований маленькою дівчинкою, що вірила у дива.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/podarunok.html>

Лисиця на зимівлі у вовка та ведмедя

Вовк на зиму збудував собі нову хату, а у лисиці була стара, розвалена. Настала зима. Лисицягнулась,гнулась од холоду, невмоготу їй становилось переносити мороз. Пішла вона до вовка і каже: «Вовчику-братику, пусти мене до себе перезимувати». – «Ні, сестро, мені самому тісно». – «Та ти дозволь мені хоч у твоєму дворі жити». – «Ну, та бог з тобою, в дворі живи».

Побула вона в дворі день, од холоду тремтіла, аж зубами клацала. Підійшла до хати і знов почала прохати вовка: «Вовчику-братику, пусти мене в хату, а то я зовсім залякла». – «Ні, в хату не пущу, ти будеш мені мішати». – «Та пусти мене хоч на часочок, я обігрююсь». – «Ну, погрітись можна».

Утискалась лисиця в хату, обігрілась і оснувалась там жити. Забралась на піч і лежить, одкинувши хвіст. Настала ніч. Вовк заснув, а лисиці не спалось, од голоду живіт підтягло. Прислухалась вона: вовк спить. Злізла з печі і почала шастати по всіх кутках і закапелочках. Обнишпорила всю хату – ніде не нагнала собі їжі. Вийшла потихеньку в сіни, почала і там шарить. Намацала горщик з маслом і дві жарені гуски. Лисицю оскома брала зараз же поїсти знахідку, та побоялась, щоб вовк не попиняв на неї, що вона поїла. А далі положила ті ласощі біля сінешних дверей, а сама вернулась в хату,

злізла на піч, лягла і хропить, як ніде не бувала.

Ранком, тільки що почало розвидняться, лисиця підхопилась, почухалась і каже вовкові: «На сьогодні мене прохали в куми, так я думаю зараз побігти, а в обід вернуся». – «Та то діло твоє, гляди сама, я тебе не держу; біжи, коли тобі треба».

Лисиця подалась. Вискочивши з хати, вона захватала з собою масло і гусей і побігла в кущі. Сиділа лисиця в лозах до самих обід, поки поїла все масло і гусей. В обідню пору лисиця заявила до вовка.

Вовк налагодився обідати, кинувсь в сіни за стравою, аж там і запаху не зосталось гусячого. Вовкові досадно стало. Сердивсь, лаявсь, сваривсь – і сам не знав, на кого. Лисиця бачить, що вовк не в своїй тарілці, і каже: «Не подумай, братику, на мене, ти сам знаєш, що я до самого ранку на печі лежала, а потім пішла в куми і ось тільки вернулася». – «Та ні, я на тебе не пиняю; це схоже Мишка-кудлань нашкодів. От лиха личина, що ж ми тепер будем обідати?» – «Не рябій, вовче, сьогодні як-небудь переживем голодні, а завтра що бог дасть, нам голодать не привикати».

Лисиця залізла на піч, ноги витягла, хвіст одкинула і лежала... А вовк голодний корчився: із боку на бік повертався, і живіт біднязі до самої спини підтягло, в животі кавкало, бурчало. Переночували вони, вовк і каже: «Іди ти, сестро, роздобудь чого-небудь на обід, а то я охляв, не здужаю бігати. У тебе шуба тепла, не так скоро замерзнеш, і ти здатніша на хитрощі».

Лисиця одмагаться не стала, бо не з руки було не послухаться вовка; за це він міг вигнать її з хати. Пішла вона на роздобутки. Вийшла в поле, а холод був лютий. Пробігла вона по шляху з версту місця, – звернула з дороги, лягла в окіп, притаїлась і ждала случая. Так, як через півгодини їхав мужик в город, віз різаного барана на продажу. Лисиця побачила, що мужик од холоду здорово вкутався, налагодилась його обібрать. Підождала, поки мужик проїхав її, догнала мужика, плигнула на сани і почала довбатися в санях. Розгорнула рядно і ну викидати звідти куски баранини. Викидала всю баранину і сама сплигнула. Підбрала всі шматки докупи, наїлась гарненько, останні шматки баранини зарила в сніг, а обгризені кістки понесла до вовка. Вовк погриз ті кістки, не наївся, а тільки губи помазав.

На другий день вовк знов послав лисицю, на роздобичу, а вона йому сказала: «Ти, вовче, тепер попробуй сам роздобуть обід, а то я собак боюсь». – «А де ж ти його береш, що тебе собаки чують?» – «Та я ходила на село і там у одного чоловіка повний винбар м'яса провідала». – «А навіщо йому м'ясо?» – «Так він же торгує ним».

Подавсь вовк до села. Зайшов з городів і почав приглядаться, де той винбар стоїть, у якому повно м'яса. По запаху пішов навмання і вправду наткнувся невзначай на такий винбар, де висіла різана баранина. Вовк почав ходити кругом, приглядавсь, де б знайти дірку, у яку можна б було пробратися у винбар. Підійшов до дверей, а там дірка. Вовк хоч і догадувався, що він не пролізе, а все-таки захотілось йому попробувати, уткнуть свою морду в ту дірку. Попробував – голова не влазить, а запах м'яса іще дужче роздратував його утробу. Йому почулось, що м'ясо лежить якраз над Діркою. Вовк просунув туди передню лапу і почав нею мацати, шукать м'ясо. А у винбарі над самою діркою та стояв капкан; поставлений був, щоб не забралась до баранини кішка. Капкан як клацнув та вовка за ногу. Вовк виривавсь, виривався з капкана і нічого не міг поробить. На ранок мужик пішов до винбара і побачив вовка, взяв ціп і убив його. Осталась тоді лисиця сама господарювати у вовчій хаті.

На другу зиму лисиці вовча хата не сподобалася. Пішла вона до ведмедя і каже: «Пусти мене, Мишутка, до себе перезимувать». – «А хіба у тебе нема своєї хати?» – «Та була старенька, розвалилась, а нову постройть не

вправилась, бо на мою долю випало нещастя: чоловік умер, було не до хати, а тепер наступив холод, нікуди податися. Пожалій мене, сиротину!»

Медвідь зжалився, пустив. Медвідь лежав, лапу свою ссав,, лисиця ходила на охоту і добувала собі їжу. Одного разу лисиця принесла собі пару курей, підібгала їх під себе, одкусувала по шматочку і їла. Взяла завіна медведя, що лисиця щось жує, спитав у неї: «Що ти, сестро, їси?» – «Та се я свої кишки витягаю з живота і їм». – «А хіба вони добрі?» – «О, дуже добрі!» – «Ану, дай мені клаптик, я покуштую». Лисиця дала йому шматок курятини. Медвідь покуштував, показалися йому дуже смачними. Тоді він прогриз собі пузо і почав витягати свої кишки і їсти. Тягав, тягав медвідь свої кишки, поки й здох на місці. Осталась лисиця одна господарювать в медвежій хаті. Всю зиму їла медвеже м'ясо, а на його шкурі спала, мов пані.

Автор: українська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/lisicja-na-zimivli-u-vovka-ta-vedmedja.html>

Сніг і вітер

Того вечора Морквинка дуже переживав через зіпсовані ноги. Яким його побачать завтра малюки, що ліпили сніговика кілька днів тому?! Вони щоранку обдивлялись, чи все гаразд. А тут нема пів ноги.

Та гіркі думи забулися, як на ніс-морквину сіла сніжинка. Така маленька, біла та легка. А який гарний у неї візерунок!

Поки сніговичок розглядав крихітну гостю, її сестрички приземлилися і на мітлу, і на капелюха.

А потім як посипало! Сотні, тисячі малесеньких сніжинок все летіли і летіли вниз, ховаючи під собою дерева, лавочки, гойдалки, дахи будинків.

І коробку, у якій спав Рудько.

Морквинка вже почав хвилюватися, чи не завалиться від снігу товаришева домівка, як налетів вітерець.

Він пильно оглянув затишне подвір'я, привітався зі сніговиком. Той вітру сподобався, але щось було трохи дивне: одна нога нового мешканця двору була покалічена.

– Не переймайся. Я тобі допоможу.

Вітер позмітав під ноги Морквинці багато снігу. Він дмухав то сильніше, то так легенько, що в повітря здіймались лише дві-три сніжинки.

І зупинився лише тоді, коли обидві ноги сніговичка стали однаковими.

– Дякую.

Морквинка злегка нахилив голову, поворушив ногою, другою – все добре.

І так зрадів, що, якби на небі погойдувався ріжок місяця, кинувся б у танок. Але побоявся знову пошкодити ногу.

А вранці біля сніговика танцював маленький цуцик, який теж радів цілій нозі свого товариша.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/snih-i-viter.html>

Дівчина-Снігуронька

Жив собі селянин Іван, і була в нього дружина Марія. Жили Іван з Марією в любові і злагоді, тільки дітей у них не було. Та к вони й постаріли в самотині. Дуже вони своєю бідною журилися і тільки на чужих дітей радо дивилися. А нічого не вдієш! Та к уже, певно, їм судилося.

От якось, коли настала зима й напало молодого снігу по коліна, дівчора висипала на вулицю погратися, а старенькі наші сіли біля вікна подивитись на них. Діти бігали, пустували і стали ліпити бабу із снігу. Іван раптом усміхнувся й каже:

– І ми, дружино, пішли б та й зліпили собі бабу!

На Марію, певно, теж найшла забава.

– Гаразд, – каже вона, – ходімо, побавимось на старості! Тільки навіщо тобі бабу ліпити: досить тобі й мене. Зліпімо краще собі дитя зі снігу, як Бог не дав живого!

– Що правда, те правда... – мовив Іван, узяв шапку й пішов на город із бабою.

Вони й справді взялися ліпити лялечку зі снігу: скачали тулуб із ручками й ніжками, поклали зверху снігову кулю і вистругали з неї голівку.

- Боже поможи! – сказав хтось, проходячи повз.
- Спасибі, і вам помагай Боже! – відповів Іван.
- Що це ви поробляєте?
- Та от, що бачите! – мовив Іван.
- Снігуроньку... – сказала Марія, розсміявшись.

От вони виліпили носика, зробили дві ямки в лобі, і щойно Іван вирізьбив ротика, як із нього раптом дихнуло теплим духом. Іван поспіхом відсмикнув руку, тільки дивиться – ямочки на лобі заокруглились, і з них поглядають блакитні оченята, ось уже й губки малинові усміхаються.

- Що це? Чи не мана якась? – сказав Іван, хрестячись.

А лялечка нахиляє до нього голівку, як жива, і заворушила ручками й ніжками в снігу, ніби немовля в пелюшках.

- Ой, Іване, Іване! – скрикнула Марія від радості.
- Це нам Господь дитину дає! – і кинулася обнімати

Снігуроньку, а зі Снігуроньки сніг обпав, як шкаралупа з яйця, і на руках у Марії вже була справдешня жива дівчинка.

- Ти моя Снігуронька люба! – заговорила жінка, пригортаючи своє жадане й неочікуване дитя, і побігла з ним до хати.

Іван насилу спам'ятався від такого чуда, а Марія вже нетямилася від радості.

І от росте Снігуронька не по днях, а по годинах, і що день, то все краще. Іван з Марією не натішаються нею. І весело стало у їхній хаті. Дівчата із села в них безвилазно: бавлять і вбирають бабину донечку, як лялечку, розмовляють із нею, співають пісень, грають із нею в усякі ігри та навчають усього, як що в них ведеться. Така тямуща: все помічає і переймає.

І стала вона за зиму як дівчинка років тринадцяти: все розуміє, про все говорить, і таким солодким голоском, що заслухаєшся. І така вона добра,

слухняна і до всіх привітлива. А сама вона – біленька, як сніг; оченята як незабудки, світло-руса коса до пояса, тільки рум'янцю немає зовсім, ніби у тілі жодної живої кровинки... Однак і без того вона була така вродлива та гожа, що замилуєшся. А як розгуляється вона, бувало, то така втішна і приємна, що душа радіє. І всі не намілюються Снігуронькою. Старенька ж Марія в ній душі не чує.

– От, Іване! – казала вона чоловікові. – Подарував нам таки Бог радість на старість! Минула-таки журба моя невітшна!

А Іван казав їй:

– Дякувати Богові! Ту т і радість не вічна, і печаль не безкінечна...

Минула зима. Радісно заграло на небі весняне сонце і прогріло землю. На проталинах зазеленіла трава, і заспівав жайворонок. Уже й дівчата зібралися на хоровод за селом і проспівали:

– Весна-красна! На чому прийшла, на чому приїхала?...

– На плужку, на бороні!

А Снігуронька чогось засумувала.

– Що з тобою, дитино? – не раз питала її Марія, голублячи. – Чи не захворіла ти? Ти вся така невесела, зовсім з лиця спала. Чи не зурочило тебе зле око?

А Снігуронька відповідала їй щоразу:

– Нічого, бабусю! Я здорова...

Ось і останній сніг зігнула весна своїми красними днями. Зацвіли сади й луки, заспівав соловейко і всяка птаха, і все у природі стало живим і веселим. А Снігуронька, сердешна, ще більше затужила, уникає подружок і ховається від сонця в тінь, наче конвалія під деревцем. Їй тільки до душі й було, що хлюпатись біля холодного струмка під зеленою вербичкою.

Снігуронці усе б тінь та затінок, а ще краще – частий дощик. У дощик і сутінки вона веселішала. А якось насунула сіра хмара й посипала великим градом – Снігуронька йому так зраділа, як інша не була рада перлам добірним. Коли ж знову припекло сонце і град узявся водою, Снігуронька плакала за ним так гірко, ніби сама хотіла розлитися сльозами, – так рідна сестра плаче за братом.

От уже й весна скінчилася; настав Іванів день. Дівчата з села зібралися на гуляння в гаю, зайшли по Снігуроньку й причепилися до бабусі Марії:

– Відпустіть та й відпустіть із нами Снігуроньку!

Марія не хотіла пускати її, не хотіла й Снігуронька йти з ними; та не могли відмовитись. До того ж Марія подумала: може, розгуляється її Снігуронька! І вона вбрала її, поцілувала й мовила:

– Іди, дитино моя, побався з подружками! А ви, дівчата, дивіться, бережіть мою Снігуроньку... Вона ж у мене, самі знаєте, як порошок в оці!

– Добре, добре! – закричали вони весело, підхопили Снігуроньку й пішли юрбою до гаю. Та к вони плели собі вінки, в'язали букети квітів і наспівували своїх веселих пісень. Снігуронька від них не відходила.

Коли зайшло сонце, дівчата розіклали багаття з трави й дрібного хмизу, запалили його і всі у вінках стали в ряд одна за одною; а Снігуроньку поставили позаду всіх.

– Дивися, – сказали вони, – як ми побіжимо, і ти також біжи слідом за нами, не відставай!

І от усі, затагнувши пісню, пострибали через вогонь.

Раптом щось позаду них зашипіло і простогнало жалібно:

– Ау!

Озиралися вони з переляку: нема нікого. Дивляться одна на одну й не бачать поміж себе Снігуроньки.

– А, певно, сховалася, пустунка, – сказали вони й розбіглися шукати її, та ніяк не могли знайти. Кликали, кликали – вона не відгукнулась.

– Де це вона поділася? – казали дівчата.

– Певно, додому втекла, – сказали вони потім і пішли до села, та Снігуроньки і в селі не було.

Шукали її й наступного дня, шукали й третього. Обійшли весь гай – кущик за кущиком, дерево за деревом. Снігуроньки все не було, і слід пропав. Довго Іван та Марія горювали і плакали за своєю Снігуронькою. Довго ще бідолашна бабуся ходила щодня в гай шукати її, і все кликала вона, ніби зозуля згорьована:

– Ау, ау, Снігуронько! Ау, ау, голубонько!..

І не раз їй чулося, ніби голосом Снігуроньки відгукувалось: «Ау!». А Снігуроньки все нема й нема! Куди ж поділася Снігуронька? Чи лютий звір затаг її до темного лісу, і чи не хижий птах заніс її до синього моря?

Ні, не лютий звір зтяг її до темного лісу, і не хижий птах заніс її до синього моря; а коли Снігуронька побігла за подружками і вскочила у вогонь, раптом потяглася вона вгору легкою парою, звилася в тоненьку хмарку, розтала... і полетіла у висоту піднебесну.

Автор: російська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/divchina-sniguronka-rosijska-kazka.html>

Духмяний чай тітоньки Завірюхи

Колись, коли я була маленькою. Так це було давно і саме взимку. Я споглядала у вікно на повільний танок падаючих з неба сніжинок. Враз, сніжинки закрутилися, заметушилися і зібралися у вихолу. А повітрям, крізь хмару сніжинок хутко наближалася висока жіночка у довгому срібному вбранні. Її пухнасте срібне волосся розвивалося так само як і снігова хуртовина. Без усякого сумніву, то була тітонька Завірюха. Було видно, що вона поспішала. Летіла стрілою, і бубоніла собі під ніс:

– Скільки можна, я не можу так працювати. Прокинувшись, я не встигаю навіть чашку білого чаю випити. Це не умови для роботи, це знущання над моїм організмом над моєю нервовою системою.

Мені стало її дуже жаль, я прочинила вікно і звернулася до неї:

– Тітонько Завірюхо, а ви заходьте до мене і ми спокійно поп'ємо чай. На мою думку, за цей час нічого страшного не трапиться. А ви така відповідальна і швидка, що заслуговуєте на чашечку вашого улюбленого білого чаю.

Завірюха зупинилася, замислилася:

– Дійсно, дякую тобі, дівчинко.

– Прошу до столу, залазьте у прочинене вікно, – запросила я Завірюху.

– Ні, дякую, справжня жінка повинна заходити тільки через двері. Я ж не схожа на троля?

Коли Завірюха сіла зі мною за стіл, вона попросила чайник, насипала туди листя білого чаю, який завжди був у неї у срібному мішечку.

– Залий, будь ласка, холодною водою.

Я послухалася, а потім зауважила:

– А я думала, що чай завжди заливають кип'ятком.

– Ти мене дивуєш, дівчинко. То звичайний чай, а це справжнісінький білий чай.

– А-а-а! – протягнула я.

– Не а-а-а, а давай чашки будемо чай розливати.

Від першої краплі пішов неймовірно приємний аромат.

– Це аромат пелюсток білих лілей, які ростуть в саду вічної мерзлоти, – повільно з захопленням вимовила

Завірюха, вдихаючи аромат.

І дійсно, такого смачного чаю я ще ніколи не пила. Свою гостю я пригостила цукерками. Вони їй сподобались. Смакуючи чай з цукерками, Завірюха почала жалітися:

– От знаєш, важко стало працювати. Ніхто не розуміє, що підіймати з землі сніг, або вирувати їм у повітрі – це важка робота. Всім здається, що я просто гуляю. І з цього приводу можна до мене телефонувати у будь-який час і казати: «Терміново, вас викликають». А я хочу спокійно прокинутися, потягнутися, і випити чашечку білого чаю. А ж ні, я лечу, біжу. Ношу з собою мішечок з чаєм, а заварити собі його ніде не можу. Бо всі водойми вкриті кригою. От так і проходять мої дні без жодної краплинки чаю.

Закінчивши жаління, Завірюха з насолодою заплющила очі і зробила невеликий ковток чаю.

– У мене є гарна ідея, – промовила я. – А давайте, кожного ранку, ви приходите до мене і ми будемо разом пити білий чай. Ви мене пригощатимете вашим смачним напоєм, а я вас солодкими цукерками.

– Цукерки, дійсно дуже смачні. Я не проти.

З того дня кожного зимового ранку Завірюха, як справжня жінка заходила крізь двері, я до того часу готувала чайник і прохолодну воду, дві чашки та солодкі цукерки, і ми пили духмяний чай. Кожного разу Завірюха

приносила новий ароматний чай із квітів та листочків рослин саду вічної мерзлоти.

Але одного ранку, коли я прокинулася, снігу за вікном не було. На підвіконні лежала пелюстка білої лілеї і на ній було написано рівним красивим почерком:

«Мила, дівчинко.

Мої робочі дні скінчилися. У мене канікули. Побачимося 1 грудня.

З повагою, Завірюха.

Трохи не забула. Будь так ласкава, іноді клади цукерку на підвіконня. Ворона мені передасть її. А цю пелюстку лілеї розділи на багато-багато малесеньких шматочків. І можеш інколи заварювати собі білий чай

До зустрічі».

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/lana-ra/duhmyaniy-chay-titonki-zaviryuhi.html>

Новорічна пальма

У будиночку було тепло й затишно. Поруч потріскували дрова в каміні, й тіні від вогника витанцьовували на чистенькій підлозі. У кутку красувалася пишно вбрана ялинка, а поруч на канапі сиділа гарненька білява дівчинка з кішечкою на руках.

Марго – так величала внучку бабуся – зробила невеличку паузу в оповіді своєї нової казки й визирнула у вікно, де починала передноворічний танок хуртовина. Дівчинка завжди розповідала магичні історії пухнастій улюблениці Риті. Річ у тім, що вони приходили уві сні, і щоб брати участь у нових захопливих пригодах, потрібно оповідати комусь попередні. Ось тільки цей «хтось» повинен уміти зберігати таємниці.

Кішечка уважно слухала, мружачи сяючі зелені очі, й тихенько муркотіла:

– Хор-р-роша істор-р-рія... Хор-р-роша...

– Трава там смарагдова, як твої очі, Рито, – всміхаючись пухнастій, продовжувала Марго. – А море – наче величезна волошка!

Цієї миті за вікном заспівала хурделиця, вибілюючи все навколо до Нового року.

– Бачиш, Рито, завірюха – справжня Попелюшка: прибираючи, танцює та виводить пісень... – замилювалася дівчинка й, підхопивши кішечку, закружляла кімнатою.

– Ля-ля-ля...

– Мур-мур-мур...

Раптом казкарка замружилася, наче від сліпучого сяйва: вона знову опинилася у яскравому сні... Ось і веселка розкинулася над дивовижними заростями.

– Марго, де ми? – почувла дівчинка і, здивовано зиркнувши на свою пухнасту супутницю, поцікавилася:

– Рито, ти вмієш розмовляти?!

– Виявляється, що так... Може, ми у твоєму сні? – замуркотіла кішечка.

– Хто це?! – раптом зойкнула дівчинка.

Прямо до ніг мандрівницям викотився пухнастий клубочок. А потім із нього з'явилися довгі руки, хвіст, ноги та кумедно усміхнена мордочка.

– Та це ж... мавпочка, ось хто! – заплескала в долоньки дівчинка.

Раптом до вертлявої підлетів червоно-синій папуга какаду, й вони про щось швидко заговорили, перебиваючи одне одного. Марго тільки й розібрала вигук про новорічне свято. Раптом пернатий і мавпочка обернулися до мандрівниць та стурбовано поцікавилися:

– Як зустрічати Новий рік?

Не встигла Марго й рота розтулити, як Рита вже замуркотіла і про сніг, і про ялинку, і про прикраси...

– А пальми у вас ростуть? – поцікавилася дівчинка.

– Ще б пак! – зраділи папуга й мавпочка.

– Оце й буде наша ялинка!

І нові друзі подалися шукати найкрасивішу пальму. Аж ось і вона: на березі океану з простягнутими врізнобіч вітами-долоньками, ніби і справді чекає на прикраси. Раптом мавпочка й папуга перемовилися і зникли – тільки листочки зашелестіли.

Марго з Ритою здивовано презирнулися, а вже за мить нові приятелі прибули до «ялинки» з численними родичами. Ураз мавпочки повисли на пальмових вітах веселими гірляндами, а папужки вкрили крону різнокольоровими прикрасами.

– Оце так Новий рік! – сплеснула в долоні вражена Марго і... прокинулася.

Автор: Олександра Бурбело

Джерело: <https://derevo-kazok.org/novorichna-palma-oleksandra-burbelo.html>

Снігова хмаринка, біла мишка та біла павучиха

Снігова Хмаринка, звичайнісінька хмаринка: біленька, пухнаста та весела. Від хмаринки дощової відрізняється тим, що сипле на землю сніжок, а не льє дощиком. А головне, на сніговій Хмаринці живуть її подружки біленька Мишка та біленька Павучиха. Вони товаришують дуже давно й живуть у злагоді. З ранку Хмаринка обов'язково пролітає над будиночком Корови Лоли. Лола дає велику скриньку молока. Після чого всі втрьох: Хмаринка, Мишка та Павучиха випивають по склянці білого молока з духмяними білими цукровими шундиками. М-м-м, смакота!

А потім Хмаринка пропонує:

– Подружки, нумо побавимося? Я бачу під нами наше улюблене місто де багато дітлахів, і вони вже вибігли грати на вулицю.

І дійсно, усі-всі дітлахи вибігли на вулицю, щоб погратися в зимові забавки. Але на вулицях міста зовсім не має снігу. Діти сумно дивляться один на одного. Як же можна весело грати, коли нема ані сніжинки.

Снігова Хмаринка та її подружки: біла Мишка й біла Павучиха люблять діточок, і люблять їхні зимові забавки.

– Побавимося! Побавимося! – кричить Мишка. Ой, як же вона захоплена цією грою!

І миттю маленька та швидка білесенька Мишка розпочинає хутко занурюватися в Хмаринку та робити в ній нірки. Хмаринці від цього стає лоскотно-лоскотно й вона заливається сміхом. І з веселої смішної Хмарки починає сипатися сніг.

– Ура! – галасують знизу дітлахи. – Прилетіла снігова Хмаринка! Вона насипле багато снігу!

Поки Хмаринка заливається сміхом, а Мишка робить нірки, Павучиха, завзято ліпить малесенькі сніжки та намагається влучно поцілити в кожного з веселих дітлахів.

А одного разу поцілила в дядька Рому. Він насуплений ішов у своїх справах, піднявши комірець пальта. І тут: хряп! Сніжка впала на капелюх дяді Роми. Він миттю розвернувся, подивився на дітей, що сміялися, бігаючи один за одним і пробуркотів:

– От ці мені дитячі забавки!

Усе місто гомонить, щебече дитячим сміхом. От уже багато хто з дітлахів катається на санчатах, а хто на лижах та ковзанах, усі інші ліплять снігову бабу.

Тітка Марійка, продавщиця морозива, дуже любить дітей. Вона продає морозиво в маленькому магазинчику на площі де бавляться діти. Тітка Марійка зовсім не має роботи взимку, бо дітям узимку не можна багато їсти морозива. Але влітку інша справа – за морозивом черга з малюків.

Надвечір, коли місто зовсім завалене снігом, і всім треба йти спати, тітка Марійка та дітлахи в один голос викрикують:

– Дякуємо тобі снігова Хмаринка!

А ще тітка Марійка подарувала три морозива. Павучиха сплела кошик, який спустили на павутинні донизу. Дітлахи поклали туди три білих молочних пломбіри.

– Дякуємо вам, і на добраніч! – подякували снігова Хмаринка, Мишка та Павучиха.

Пригадуючи веселий день подружки їли морозиво.

– Тепер мені треба попрацювати, – говорить Павучиха. Вона бере павутиння-нитку й починає зашивати нірки, які наробила Мишка. Хмарка заспокоюється од сміху, з неї все менше й менше сиплеться снігу й урешті-решт, вона засипає.

Засипають усі: місто, дітлахи, дядя Рома, що буркотить у сні, тітка Марійка, яка всю ніч у сні посміхається та грається в сніжки, і снігова Хмаринка, і біла Мишка, і біла Павучиха.

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/lana-ra/snigova-hmarinka-bila-mishka-ta-bila-pavuchiha.html>

Про дванадцять місяців

Була собі мати й мала дві дочки: одну рідну, а другу пасербицю. Свою ж вона любила, а на пасербицю й дивитися не могла, і все через те, що Марушка була краща за її Голену.

Марушка не здогадувалась про свою красу й не знала, чого мати так сердиться, ледве на неї погляне. Мусила сама робити геть усю роботу: прибирати, варити, прати, шити, прясти, ткати, траву косити й корову доїти.

Голена ж одно чепурилась та витрішки продавала.

Марушка роботу любила, була терпляча, мачушині й сестрині лайки сприймала без слова. Та що з того? Мачуха з її дочкою щодень злішали, бо Марушка дедалі гарнішала, а Голена поганішала.

От мачуха і надумалась.

– Навіщо мені в хаті гарна пасербиця! Прийдуть хлопці на оглядини, впо-добають собі Марушку, а Голени й не захочуть.

Та з того часу тільки й думали з Голеною, як би позбутися бідної Марушки. І голодом її морили, й били, і такі муки вигадували, що добрій людині не спаде й на думку. А вона терпіла та щодень кращала.

Одного дня, – а будо це в середині січня, – забাগлося Голени фіалок.

– Ходи, Марушко, назбирай мені в лісі фіалок. Почеплю собі за пояс та й ходитиму, бо так мені схотілося, щоб пахло фіалками, – каже сестрі.

– Ой сестро любесенька, що це ти надумала? Чи хто коли чував, щоб під снігом росли фіалки? – сказала бідна дівчина.

– Ах ти ж, дармоїдко, ледащице, ти ще смієш перечити, як тобі загадують! Зараз же мені збирайся, та гляди, тільки не принесеш фіалок, то я тебе вб'ю! – нагримала Голена.

Мачуха випхала Марушку з хати й двері причинила.

От іде дівчина в лісі й гірко плаче. Кругом сніг глибокий, ніде ні стежини. Блукала вона, блукала, дуже довго. Голод їй допікав, холод діймав, і вже просила вона собі смерті. Коли бачить – удалині світло. Пішла вона на те світло й вийшла на високу гору. Аж там горить велике багаття, круг нього лежить дванадцять каменів, а на тих каменях сидить дванадцяттеро чоловіків. Троє сиві, аж білі, троє не такі старі, троє ще молодші, а троє –

наймолодші й найкращі. Сиділи всі дванадцяттеро тихо й дивились на вогонь. То були дванадцять місяців. На найвищому камені сидів найстарший – Січень, з білим волоссям і білою бородою й з патерицею в руках.

Марушка злякалася і з дива аж заціпеніла, а далі насмілилася, підступила ближче й попросила:

– Люди добрі, дозвольте мені погрітись, бо дуже я змерзла.

Найстарший, Січень, кивнув головою та й питається її:

– Чого ж ти прийшла, дочко? Чого тут шукаєш?

– Фіалок шукаю, – каже дівчина.

– Не час на фіалки, кругом сніг, – мовляє Січень.

– Ой, я знаю. Та сестра Голена з мачухою загадали мені принести фіалок з лісу. Як не принесу, то вб'ють мене. Дуже вас прошу, люди добрі, навчіть мене, де їх знайти.

От підвівся найстарший, Січень, підійшов до наймолодшого, дав йому в руки патерицю й каже:

– Брате Березню, пересядь на моє місце!

Сів Березень на найвищий камінь та як махне патерицею понад багаттям.

І враз полум'я шугнуло вгору, сніг почав танути, дерева стали розвиватися, під буками проклюнулась травиця, в травиці зарожевіли стокротки, настала весна. Поміж кущами, попід листячком, розквітли фіалки. Марушка й не спам'яталася, а вже все навколо було мов синьою плахтою застелене.

– Збирай, Марушко, та живенько! – звелів Березень.

Марушка зраділа и нарвала великий-великий оберемок. Далі подякувала щиро місяцям та й подалася додому.

Дивувалася Голена, дивувалась мачуха, коли побачили Марушку з фіалками. Як одчинили їй двері – фіалки й запахли на всю хату.

– Де ж ти їх нарвала? – питалася сердито Голена.

– Ну, в лісі на горі, там вони ростуть під кущами. Там їх є доволі, – тихо сказала Марушка.

Голена взяла трохи фіалок, заткнула за пояс та все нюхає й сама, і матері дала понюхати, а сестрі й не сказала: «Понюхай і ти!»

На другий день сидить собі Голена біля печі, й захотілося їй ягід. От вона

мерщій до сестри:

– Ходи, Марушко, й принеси мені з лісу ягід!

– Ой боже, сестро любесенька, де ж я тепер ягід знайду? Чи хто чував, щоб під снігом ягоди росли? – каже Марушка.

– Ах ти ж, дармоїдко, ледащице, ти ще смієш перечити, коли тобі загадують? Ану зараз мені збирайся, та гляди – тільки не принесеш ягід, я тебе вб'ю, – свариться зла Голена.

Мачуха випхала Марушку з хати й двері причинила.

От іде дівчина в ліс і гірко плаче. Кругом сніг глибокий, ніде ні стежини.

Блукала вона, блукала, дуже довго. Голод їй допікав, холод діймав...

Аж бачить – знов те саме світло вдалині, що й за день перед тим бачила.

Зраділа вона й подалась до нього. От і прийшла знов до того багаття, а там сиділи дванадцять місяців. Найстарший, Січень, – на найвищому камені.

– Люди добрі, дозвольте мені погрітись, бо дуже я змерзла, – проситься Марушка.

Найстарший, Січень, кивнув головою та й питає:

– А чого ти знову прийшла, дочко? Чого тут шукаєш?

– Ягід шукаю, – відповідає Марушка.

– Е, та зима ж, а на снігу ягоди не ростуть, – каже Січень.

– Ой, знаю, – сумно мовила Марушка. – Та сестра Голена з мачухою загадали мені назбирати ягід. Як не принесу, то вб'ють мене. Дуже вас прошу, люди добрі, навчіть мене, де їх знайти.

От устав Січень, підійшов до місяця, що напроти сидів, дав йому патерицю и каже:

– Брате Липню, пересядь на моє місце!

Сів Липень на найвищий камінь і махнув понад багаттям патерицею.

Враз полум'я спалахнуло, сніг умить розтав, земля зазеленіла, дерева розвилися, пташки заспівали, по лісі цвіли всякі квітки – стало літо. Під буками з'явилися білі зірочки, мов їх насіяли. А ті зірочки на очах мінялися

на ягоди і спіли, й спіли. Поки Марушка спам'яталася, було їх стільки, наче хто простелив червоний килим.

– Збирай, Марушко, та живенько, – звелів Липень.

Зраділа Марушка й кинулась збирати, поки назбирала повний фартух. Далі подякувала щиро місяцям та подалась додому.

Дивувалася Голена, дивувалася мачуха, коли побачили, що Марушка повен фартух ягід несе. Як відчинили їй двері – ягоди й запахи на всю хату.

– Де ж ти їх назбирала? – питалась розгнівана Голена.

– Ну, в лісі на горі, ростуть під буками. їх там доволі є, – каже Марушка.

Голена взяла ягоди, наїлася досхочу, і мачуха наїлася, а Марушці й не сказали: «Візьми й ти одну!»

Наїлась Голена ягід, а на третій день схотілось їй червоних яблук.

– Ходи, Марушко, ходи в ліс і принеси мені червоних яблук, – загадала сестрі.

– Ой боже, сестро любесенька, де ж візьмуться ті яблука взимку? – відказує бідна Марушка.

– Ах ти ж, дармоїдко, ледащице, ти ще смієш перечити, коли тобі загадують? Ану зараз мені збирайся, та гляди, тільки не принесеш червоних яблук, я тебе вб'ю, – сварилася люта Голена.

Мачуха випхала Марушку з хати й двері причинила.

От іде дівчина лісом і так гірко плаче. Кругом сніг глибокий, ніде ні стежинки. Але дівчина вже не блукала, бігла прямо на ту гору.

Там знову горіло велике багаття, а круг нього сиділи дванадцять місяців.

– Люди добрі, дозвольте мені погрітися, бо дуже я змерзла, – проситься Марушка.

Найстарший, Січень, кивнув головою та й питає:

– А чого ж ти знову прийшла, дочко? Чого тут шукаєш?

– Червоних яблук, – відповідає Марушка.

– Та зима ж, а взимку не ростуть червоні яблукка, – мовляє Січень.

– Ой, знаю, – сумно сказала Марушка. – Але Голена з мачухою загадали мені принести червоних яблук з лісу. Як не принесу, то вб'ють мене. Дуже вас прошу, люди добрі, навчіть мене, де їх знайти.

От устав найстарший, Січень, підійшов до одного з трьох старших місяців, дав йому патерицю і сказав:

– Брате Вересню, пересядь на моє місце!

Сів Вересень на найвищий камінь та й махнув патерицею понад багаттям.

І враз багаття шугонуло догори червоним полум'ям, сніг щез, та дерева не розпускались. Тільки з них лист поволі опадав, а вітерець холодний розносив його всюди по жовтій траві. Не бачила ще Марушка зроду стільки квітів. Тут цвіла туранка, жаріли гвоздики, в долині – пізноцвіт. Під буками росла висока папороть і цвів рясний барвінок.

Марушка видивлялася тільки червоних яблук. Коли й справді бачить – яблуня, а на ній високо між гіллям червоніють яблука.

– Збирай, Марушко, та живенько, – звелів Вересень.

Зраділа Марушка. Потрусила яблуню – і впало одне яблуко. Знов потрусила, друге впало.

– Біжи, Марушко, додому, та живенько, – загукав до неї Вересень.

Марушка зараз-таки послухала, підняла ті яблука, що впали, місяцям щиро подякувала й подалась додому.

Дивувалася Голеня, дивувалась мачуха, як побачили, що Марушка яблука несе. Відчинили двері – Марушка подала їм двоє яблук.

– Де ж ти їх нарвала? – питала Голеня.

– Ну, в лісі на горі вони ростуть. Там їх доволі є, – каже Марушка.

– А чого ж ти більше не принесла? Чи ти дорогою їх поїла? – напалася на неї Голеня.

– О-ой, сестро любесенька, не з'їла я ані кусника. Як потрусила дерево, упало одне яблуко, удруге потрусила, впало друге, а більше мені не дали трусити. Гукнули, щоб ішла додому, – сказала Марушка.

– Бодай тебе лихий узяв, – кляла Марушку Голеня й хотіла її набити.

Марушка жалібно заплакала та й утекла до кухні. «Краще смерть, ніж отаке терпіти від мачухи та сестри», – думала собі вона.

Ласа Голеня пересварилася й узялася до яблука. Воно здалося їй таке солодке, що зроду такого доброго не їла. І мачусі припало до смаку. З'їли по яблуку, і їм захотілося ще.

– Дай мені, мамо, кожушок, піду я сама в ліс, – каже Голена. – Бо та ледащиця знову їх дорогою поїсть. А я знайду те місце і всі яблука пообриваю, хоч би що там на мене кричали.

Дарма її вмовляла мати. Голена взяла кожушок, хустку на голову й подалася в ліс. Мати тільки постояла на порозі та подивилася їй услід.

І от зайшла Голена в ліс. А кругом сніг глибокий, ніде ні стежини. Блукала вона, блукала, а яблука мов перед очима, та все надять її далі й далі. Коли це побачила вона вдалині світло та й подалася до нього. Прийшла аж на гору, де палає велике багаття, а круг нього сидять на дванадцяти каменях дванадцять місяців. Голена спершу злякалася, а згодом приступила ближче до багаття й простягла руки погріти. Місяців і не спиталася.

– Чого це ти прийшла? Чого шукаєш? – питається її сердито Січень.

– А тобі що до того, старий дурню! Не тобі те знати, куди я йду та чого, – відрубала Голена.

Січень насупив чоло й махнув патерицею над головою. Тут зараз похмарилося небо, пригасло багаття, посипався густий сніг, мов хто перину розірвав, а гострий вітер засвистів по лісі. Голена світа білого не побачила перед собою. Блукала вона, блукала, все падаючи в замети та дедалі знемагаючи. А сніг сипле й сипле, а крижаний вітер до кісток проймає. Голена кляла Марушку і весь світ. Вона геть задубла навіть у своєму теплому кожусі. Чекає мати Голену, в вікно виглядає й на ганок виходить виглядати – все ніяк не дочекається. Година за годиною минає, а Голена все не йде.

– Чи їй так ті яблука до смаку припали, що не може одірватися, чи що? Піду сама подивлюся, де вона, – сказала мати, взяла кожушину, хустку на голову й подалася вслід за Голеною.

А кругом сніг глибокий, ніде ні стежини. Гукала вона Голену, та ніхто не обзивався. Блукала вона, блукала, а сніг усе сиплеться, а вітер віяв щораз холодніший.

Марушка вже й обід зварила, й корову попорала, а мачуха з Голеною все не вертаються.

– Де ж вони так довго забарилися? – сказала собі Марушка й сіла до прядки. Уже й веретено напрула, вже й у хаті спочило – ані Голени, ані мачухи нема.

– Ой лишенько, чи там нічого з ними не сталося?

На небі зірки мерехтять, на землі сніг виблискує, і ніде не видно ані лялечки. Зажурилась вона й зачинила вікно, а мати з сестрою все з думки не йдуть. Рано чекала їх снідати, чекала обідати, та не дочекалась більше ні Голени, ані мачухи. Обидві замерзли в лісі.

Добрій Марушці зосталася хатка, корова й клопоть поля. З часом знайшовся й господар, і жили собі в добрі та злагоді.

Автор: словацька народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/pro-dvanadcjat-misjaciv-kazka.html>

Згуба Діда Мороза

Саша сонно потирала оченята. А так не хотілося йти у ліжечко.

Мама казала, що сьогодні чарівна ніч, коли Дід Мороз розносить діткам подарунки і кладе їй під ялинку.

Але сон підкрався непомітно, тому тато переніс крихітку на ліжко.

Вона солодко посміхнулась уві сні, і батьки залишили дівчинку.

Тільки Сашуня прокинулась. Ріжок місяця заглядав у віконце, мерехтіли зірочки...

А під ялинкою, крім коробки, лежала велика червона рукавиця.

«Це ж дід Мороз забув!» – подумала Саша.

«Він замерзне! Треба йому рукавицю повернути.»

І маленька, накинувши прямо на піжамку комбінезона вибігла на вулицю (добре, що шкарпетки у чобіточках лежали – ніжки не замерзнуть).

Легкий сніжок захрустів під ногами.

Дівчинка побігла до зупинки.

Туди саме під'їхав трактор.

Водій здивовано подивився на крихітку:

– Ти куди так пізно?

– До Діда Мороза, – відповіла Сашуня.

– Сідай, я бачив неподалік його сани.

Він допоміг маленькій залізти у трактор, і вирушив у дорогу.

Та не встигли вони доїхати до перехрестя, як над ними промчали сани з дідусем у червоній шубі.

– Доведеться їхати назад, – мовив водій, розвернув трактора і поїхав за літаючими санчатами.

Наздогнали вони Діда Мороза перед височенним будинком.

Вікна у нього були темними. Лише високо-високо мерехтіли вогники гірлянд.

Поруч на будівельному майданчику стояв кран. Та такий високий, що крихітна Саша спочатку його злякалась.

Але потім вирішила залізти на нього: треба ж переконатися, що Дід Мороз десь у цьому будинку.

Тільки потрапити на буд майданчик не вдалося. Високий паркан не міг здолати навіть трактор.

Дівчинка попрощалась з водієм трактора (йому ще треба було доїхати додому).

Сашуня залізла у саночки і почала чекати. Дівчинка задрімала (все таки нічка на вулиці, а маленькій навіть двох рочків нема).

Прокинулась вона від того, що санчата почали рухатись.

– Дід Мороз! – радісно закричала крихітка.

Тільки дідусь з несподіванки зупинився:

– Малесенька, ти звідки взялася?

– Твоя рукавиця!

Маленька простягла ручку зі згубою.

– Дякую! А тепер тобі пора додому. Поїхали!

Дідусь пригорнув дівчинку, і вона задрімала.

Вранці Саша прокинулась вдома.

Крихітка відразу кинулась до ялинки.

А в коробці вона знайшла трактор і кран, які їй снилися. Чи ні?

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/zhuba-dida-moroza.html>

Миколка й Різдвяна Зірка. Різдвяна історія

Був собі хлопчик Миколка. Не підліток, але й не те щоб маленький. Не високий, але й не надто низенький. Не худий і не товстенький... Просто звичайнісінький хлопчик – русявий чубчик, сірі оченята, рум'яні щічки.

Жив він хоча й не у столиці, та все ж у доволі великому місті, яке селом чи селищем ніхто б не назвав. Сім'я у нього була також звичайна, як на наш час: тато, мама і сам Миколка. Ні братика, ані сестрички. У віддаленому селі жила ще старенька бабуся, та у гості до неї Миколку дуже рідко возили. Отже, як люди кажуть: «Тато, мама і я – вся моя сім'я». І ніяких хатніх улюбленців: ні цуценяти, ані кошеняти, ні рибок, ні папужок – дорого це, та й навіщо?..

Миколчина сім'я у повному складі тулилися в обшарпаній однокімнатній квартирці. Проте так було лише до певного часу: роки чотири тому мама поїхала на заробітки в далеку Італію. Відтоді єдиним натяком на її існування для хлопчика стали гроші, які час від часу отримував тато. Як отримає оті «єврики» – сяде, бувало, за стіл, розкладе їх різнокольоровими купками і мовчки дивиться, мало не плаче. А потім відкорковує пляшку перцівки і п'є досуха. Й одразу засинає...

Батько зранку до вечора крутився на місцевому ринку, продаючи різний крам. Працював навіть у вихідні: субота й неділя для торгівлі «найсекотніші», господар магазинчика вимагав від найнятих продавців повної покори і не визнавав ніяких пом'якшуючих обставин! У такі напружені дні Миколка, який ходив вже до школи, навіть допомагав татові, а той лише сумно зауважував:

– Синку, синку... Може, справді вчитися зайве?! Поглянь, приміром, на мене: нащо було п'ять років на студентській лаві штани протирати, потім вченим працювати – щоб тепер на базарі торгувати?! А мама у нас – хатня робітниця за кордоном, овва, яке життя!..

Отак і «козакували» Миколка з татом удвох, без мами: веселого, звісно, мало. І тривало так, доки з хлопчиком не стався дивний випадок – саме у ніч напередодні Різдва, між іншим!..

Вертався тоді Миколка додому із зачуханого торговельного павільйончика, прикрашеною гордовитою вивіскою «Супер-Гіпер-Мегамаркет» і, враховуючи новорічний період – «дощиком» і гірляндою з різнокольорових лампочок. Батько знов весь день провів на ринку

(різдвяний розпродаж!..), а ввечері виявилось, що в холодильнику порожньо! Завтра свято, магазини закриваються... От і попросив сина за продуктами збігати. Що ж, Миколка – хлопчик слухняний, взяв та й побіг.

Вулиця порожня, снігом рипучим заметена, ніч темна, небо рясно зірками усяно, посередині місяць молоденький. Краса, та й годі! Тільки людей не видно: всі по домівках сидять, до свята готуються. Тож Миколка не роздивлявся ні на велетенські снігові кучугури, ні на дерева, що стирчали з них, ані на бурульки, намерзлі на дахах будинків уздовж вулиці. Додому поспішав, до батька, пакет з продуктами щосили стискаючи.

Як раптом нічне повітря над його головою прорізала довжелезна змія сріблястого світла, і невдовзі один із снігових заметів спалахнув загадковим мерехтливим сяйвом. «Ух ти!!!» – зрадів Миколка. Мабуть, це хтось запускав святковий феєрверк, один заряд не догорів... Можна відшукати його, щоб потім вдома запалити замість бенгальських вогників – краса, та й годі!..

Та підбігши до сяючої кучугури й розгрібши сніг, замість недогарку хлопчик знайшов щось незрозуміле: невеличкий кришталик, наїжачений на всі боки двома десятками твердих гострих голочок! Малесенький «їжачок» сяяв настільки яскраво, що проганяв геть нічний морок – хоча водночас його світло було біле-біле... й якесь холодне.

– Ого! Цікаво, що це таке?.. – сам себе спитав Миколка. І негайно довколишнє повітря забриніло, задзвеніло сотнею кришталевих дзвоників, і дивний звук склався у слова:

– Різдвяна Зірка я, Різдвяна Зірка... А тебе Миколкою звать, якщо не помиляюсь?

– Різдвяна Зірка?! – здивувався хлопчик. Вмить пригадав усе, що чув від старших про подібні речі: що зорі у небі – то насправді величезні вогняні кулі, які ширяють далеко-далеко у холодних космічних глибинах... що Дід Мороз і Санта Клаус – це несправжні вигадки для малечі... що ялинку можна не прикрашати – дешевше на центральну площу міста сходити, та й потім у хаті на підлозі голок не буде... і що навіть кутю варити не обов'язково – бо це релігійні забобони...

Пригадав усе це Миколка, всміхнувся й мовив:

– Різдвяна Зірка, кажеш? Х-ха! Бачили ми такі зірки...

– Цікаво, чи багато Різдвяних Зірок ти бачив? – знов забриніло повітря. Миколка зняковів і зізнався:

– Ну-у-у... Якщо чесно, то ти – перша!

– Перша і єдина, – уточнив «їжачок» і ображено спалахнув.

– Та ондо все небо!.. – повів Миколка рукою.

– Ні-ні, хлопчику, всі ті зорі є величезними вогняними кулями, які ширяють далеко-далеко у холодних космічних глибинах... Хіба тебе в школі не навчали цього?

– Та ні, не було ще у нас астрономії, – ще більше зняковів Миколка.

– Не було, то буде, от тоді й дізнаєшся, – бринів собі «їжачок». – Але кажу тобі: я не звичайна зірка, а Різдвяна. Зрозумів?

– Нібито, – мовив Миколка. Хоча якщо чесно, то сказав це з ввічливості, вирішивши не сперечатися з «їжачком». Зрештою, Різдвяна Зірка? Хай так!..

Але!..

Але ж наскільки було відомо Миколці, Різдвяна Зірка не падає на землю, а палахкотить високо у небі! Коли спалахує, тоді й починається святвечір... Чому ж?..

– А чому ти впала сюди? – поцікавився хлопчик. «Їжачок» продзеленчав якимось сумно:

– Я впала, бо не можу більше у небі світити... Заслабла вкрай, несила втриматись на небосхилі... Взяв би ти мене та й відніс кудись у тихе не велелюдне місце, а там побачимо. Зробиш?..

Здавалося, тільки того і чекав Миколка: витягнув з кишені чистого носовичка, загорнув у нього «їжачка», поклав у пакет з продуктами та й додому побіг мерщій. Справді, вдома не дуже велелюдно – лише він і тато! А на це Різдво у них буде ще й справжнісінька Різдвяна Зірка – он як!..

Та попри радісні очікування, тільки-но татко побачив кришталевого «їжачка», видобутого сином з носовичка, як підскочив на місці, позадкував і заволав не своїм голосом:

– Викинь, викинь цю гидотну негайно!!!

– Татонько, але ж це... – почав виправдовуватись Миколка.

– Знаю, знаю, це вона – Різдвяна Зірка!!!

– Так, але...

– Ти навіть не відаєш, що за лихо притягнув із собою!!! Де ти її взяв?!

– Це з неба впало неподалік від мене, коли...

Тато не дав Миколці договорити, прожогом чкурнув на кухню, повернувся звідти з порожньою старою бляшанкою з-під кави і гримнув:

– Ось, поклади це нещастя сюди, щоб тільки руками його не торкатися!!! Поклади й винеси геть із нашого дому, куди сам знаєш!!! І негайно!!! Де взяв, туди й неси!..

– Татонько, але...

– А ще краще – біжи мерщій на річку, знайди якусь ополонку там, де рибалки влаштовують зимові лови, і втопи, щоб ніхто інший не знайшов!!!

– Татонько, але!.. – вкотре наважився перервати його Миколка. І почув у відповідь:

– Саме з-за неї усі наші нещастя, синку! Якщо ж Різдвяна Зірка сама потрапила тобі до рук, то можливо, тобі й судилося позбавити світ від усіх її підступів?! Отож зроби, як я наказую!.. Послухайся тата, синку: старші люди завжди краще знають, що і як робити... Нумо, Миколко, ти ж слухняна дитина, хіба ж ні?..

Сказав це і за напівпорожню пляшку перцівки схопився, бо мав слабкий характер і дуже швидко впадав у відчай. Принаймні так казала мама, доки не поїхала в далеку Італію на заробітки...

А щодо зірки... Що тут вдієш?!

Поклав хлопчик кришталевого «їжачка» до бляшанки, кришку акуратно закрив і пішов на річку підходящу ополонку шукати в тому місці, де зимові лови влаштовують. Але знайшовши, присів на колоду, принесену якимсь рибалкою, відкрив бляшанку: Різдвяна Зірка сяяла як і досі яскраво – проте її світло очей не засліплювало...

– Послухай-но, з чого це татко на тебе такий сердитий? – спитав Миколка, обтрушуючи з кришталевих голочок крихти меленої кави.

– А навіщо було мене до себе в дім нести? – стомлено мовив «їжачок».

– Ну, я ж не знав, що дорослі вірять у тебе й інші різдвяні дива!..

– Твій тато й не вірив ніколи! І досі ще вірить не до кінця, – ображено пхинькнула Різдвяна Зірка, потім додала тихіше: – Це твоя мама вірила...

– Мама?! – здивувався хлопчик.

– Вона, вона, – підтвердив «їжачок», і його сяння з рівно-білого зробилося якимсь непевно-мерехтливим. – Саме твоя мама чотири Різдва тому назад і попрохала мене виконати одразу декілька бажань. Я все виконала чесно, але тато твій дуже засмутився.

– Що ж то були за бажання?

Миколці стало цікаво: він про це нічого не знав і навіть не здогадувався!

– Цілих три. По-перше, мама твоя, Миколко, попросила для себе добре оплачуваної роботи – бо сиділа тоді вдома, а твій тато докоряв їй неробством.

– Але ж це!..

– Хіба ти не пам'ятаєш?..

Хлопчик напружився і пригадав, що кілька років тому тато часто сварився з мамою. Тільки Миколка не розумів, чому саме – бо ще занадто малим був.

– По-друге, твій тато тоді ще був молодим перспективним вченим, подавав великі надії, жінки так і вилися довкола нього – отже, мама попросила, щоб на тата ніхто більше не заглядався, а щоб він навпаки тільки й зітхав за нею самою. І по-третє, вона дуже хотіла поїхати жити кудись у далекі краї, бо за все життя тільки й моталася між вашим містом і селом, де живе її старенька мати.

– Моя бабуся? – поспішив уточнити Миколка.

– Твоя бабуся, так... Отже, мама дуже-дуже хотіла побачити чужі землі й навіть пожити там! А твій тато не хотів, бо він не уявляє життя на чужині.

– Отже, ти...

– Щоб виконати всі три побажання твоєї мами разом, я підкинула їй роботу за кордоном, за яку вона отримує стільки грошей, скільки тут, у вас не заробила б ніколи! Тато ж роботу навпаки втратив, найнявся торгувати крамом в магазинчику на ринку – хто ж тепер на нього заглядатиметься?! І нарешті, він дуже-дуже сумує за твоєю мамою, вдень і вночі тільки за нею й зітхає. Отже, як бачиш, виконано все, про що мене просила...

– Бо Різдвяна Зірка завжди виконує все... – підхопив Миколка.

– Бо я виконую всі достеменні бажання, – підтвердив «їжачок» і сьайнув особливо яскраво. – Але ви, люди, на превеликий жаль, почали дедалі частіше бажати неправильно.

– Як це? – здивувався хлопчик.

– Ну, як, як... Звідки я знаю, як?! От наприклад, твоя мама теж побажала неправильно, а чому?.. Відкіля мені знати, чому?! Мабуть, ніхто не навчив її бажати правильно, отож і...

– Стривай-но, стривай! – відчувалося, що останні слова Різдвяної Зірки неабияк образили Миколку. – Що ти таке кажеш?! Чому це моя мама раптом побажала неправильно?!

– Бо від її бажань нікому не стало краще! – ображено забринів «їжачок». – Бо живучи в далекій Італії й заробляючи там неабиякі гроші, вона дуже-дуже сумує за вами! А твій тато – за нею. І ваша сім'я від того усього не стала щасливішою.

– Навіщо ж було виконувати мамині бажання, якщо...

– Як це – навіщо?! Я ж Різдвяна Зірка, мені так належить робити!

– Ага, он воно що!..

Миколка зітхнув, вільною рукою поліз під теплу шапку, почував потилицю й запитав:

– Послухай-но... а мої побажання ти можеш виконати?

– Тільки одне, Миколко, тільки одне-єдине!

– Чому тільки одне, якщо мама...

– Тоді я мала сили виконувати скільки завгодно побажань, але тепер ослабла настільки, що на небосхилі не втрималась. Отже, на щось єдине сил у мене ще вистачить...

– А далі?..

– А далі я згасну. Тоді покладеш мене до бляшанки і можеш хоч втопити у цій ополонці, хоч назад додому віднести.

– А тато як же? – підозріло спитав Миколка.

– А тато побачить, що я вмерла, і більше не сваритиме тебе. Отже, буду сумирно лежати, пилитись десь на книжковій полиці... То про що саме ти хотів би попросити мене?

– Про що саме?..

Миколка навіть розгубився, але ненадовго:

– А можеш зробити так, щоб мама повернулася з Італії до нас і знов сиділа вдома, нікуди не ходила?

– Можу, – підтвердив «їжачок», – але хіба вам буде від того краще?

– Тоді ми припинимо сумувати...

– Так! Але ж мама втратить добре оплачувану роботу... До того ж, що означає «щоб сиділа вдома»? А раптом вона захворіє, не зможе навіть на вулицю виходити – невже ти про це подумав?..

– Ні, – рішучо мотнув головою Миколка, – ні-ні! Не треба цього, не хочу! Це зле, дуже зле...

– Ти більше не хочеш цього?

– Не хочу.

– Отож бо! – зітхнула Різдвяна Зірка з полегшенням. – Ти хоча б зрозумів, до чого може призвести твоє бажання, і вчасно зупинився. Інші ж не зупиняються. Інші дедалі більше бажають неправильно. Це й виснажило мене, і я дедалі слабшала, слабшала, доки не впала...

– Бідолашна, – зітхнув Миколка.

– Ти й не уявляєш, що у світі коїться! – обурено забринів кришталевий «їжачок». – Наприклад, побажання: «Хочу бути найкрутішим у районі! Хочу, щоб переді мною всі тремтіли». Хіба не жах?! Або: «Хочу, щоб мені носили великі хабарі». Отаке бажають – отак і живуть!..

Хлопчик лише зітхнув: їхній старенький телевизор зламався, на надіслані мамою гроші татко давно міг би купити новий – але й досі не зробив цього. Бо, мовляв, лячно новини дивитися, де суцільний кримінал...

– Не кажу вже про те, скільки доводиться чути: «Хочу курточку кращу, ніж у Талочки!.. Хочу джинси крутіші, ніж у Вітька!.. Хочу авто з тюнінгом!.. І щоб ні у кого не було такого, як у мене, щоб усі луснули від заздрощів». І ніхто не думає, що джинси і курточка невдовзі порвуться, що автівка розіб'ється... Але візьми та подай!

Тут вже почервонів і сам Миколка, бо справді збирався попросити Різдвяну Зірку про мініатюрний літачок з радіокеруванням. Все зрозуміло: іграшка розіб'ється... Справді, якщо замислитися – дурне прохання!

– Послухай-но...

«Їжачок» замовк, засяявши рівно, без обурених спалахів. Хлопчик подумав трохи й запитав:

– Послухай, а правильні побажання – які вони?

– Ті, від яких усім стає краще жити. Зрозумів?

– Не дуже, – чесно зізнався Миколка. – От хіба гірше стане мені жити від нової курточки...

– Чи від нової іграшки? – невесело посміхнувся «їжачок». – Лише на мить, а далі?..

– Ну хоча б на мить!..

– Гарзд! Поясню, які бувають правильні побажання. Наприклад, одна дівчина попросила, щоб я допомогла їй тішити людей прекрасним співом...

– Ага, зрозуміло! – мугикнув Миколка. – Вона хоче бути «зіркою», щоб її показували по всіх телевізорах...

– От у тім-то й річ, що не того вона хоче! Адже перш ніж виконувати побажання, я зазираю людині в душу – а в душі цієї дівчини не було ані краплі марнославства. Вона захотіла дарувати радість іншим, от що таке правильне побажання!

– А щоб тебе показували по всіх телевізорах?.. – підозріло спитав хлопчина.

– Якщо є талант, чом би й не показувати! Зрозумів?..

– Не дуже, – чесно зізнався Миколка.

– Ну, тоді другий приклад: інший чоловік попросив мене, щоб я допомогла йому знайти ліки від хвороби, яку поки що ніхто...

– Ага, зрозуміло: він заробить за ці ліки великі-превеликі гроші!..

– Його ліки врятують сотні тисяч людей, – твердо мовила Різдвяна Зірка, – тому я із задоволенням допоможу цьому чоловікові.

– А хто іще побажав правильно? – з цікавістю спитав хлопчик.

– Ніхто, у тім-то й біда, – розчаровано зітхнув «їжачок». – Бо коли людина бажає правильно, у мене більшає сил! Тоді я сяю яскраво-яскраво, а в руці людини, яка побажала правильно, з'являється чарівне люстерко. Варто в нього подивитись, як можна побачити моє світло. Це люстерко допомагає виконувати вірні побажання, не звертати з обраного шляху... Якби ж цього Різдва на землі залишились бодай три отаких люстерка!.. Але тепер все скінчено: я впала до ніг хлопчика, який не в змозі побажати правильно.

– І що тепер?.. – підозріло спитав Миколка.

– Подарую тобі іграшку і згасну назавжди.

– А Різдво?..

– Навіщо людям Різдвяна Зірка, якщо бодай троє з них не можуть побажати правильно?! Все колись закінчується – не буде більше Різдва!

– Ніколи?

– Ніколи! Ну то як, подарувати тобі літачок з радіокеруванням?

– Стривай-но, стривай!

Несподівано в його русявій голівці спливла одна цікава ідея... Миколка наблизив долоню з «їжачком» майже упритул до обличчя й прошепотів:

– А якби ти знов засяяла на небосхилі, твоє світло долетіло б до Італії?..

– Звісно, долетіло б! Адже Різдвяна Зірка сяє для всього людства...

«Їжачок» на мить замовк, потім у повітрі сумно дзеленькнуло:

– Вірніше, я сяяла для всіх, бо відтепер...

– Ну, тоді не треба мені іграшку! Я хочу, щоб ти знов повернулась на небосхил і засяяла для всіх людей! – рішучо скрикнув Миколка, піднімаючи «їжачка» на долоні якомога вище. – І щоб сяяла звідти кожне Різдво, і щоб!.. І щоб моя мама в далекій Італії теж побачила твоє сяяння і згадала про!..

Хлопчик не договорив: «їжачок» на його долоні раптом саянув настільки яскраво, що в тому спалаху потонуло все-все-все... Від несподіванки Миколка впав, коли ж отямився, то побачив, що лежить на льоду річки біля ополонки, а високо у небі яскравіє нова зірка, якої досі там не було.

Поза сумнівом, то була вона – Різдвяна Зірка...

І ще хлопчина відчув у долоні, де перед тим лежав «їжачок», щось тверде, холодне й округле.

Звісно ж, то було люстерко, у якому віддзеркалювалось нічне небо з цяточкою світла посеред нього.

Світла яскраво-білого, але холодного...

Повернувшись додому, Миколка побачив тата, який спав на диванчику, не роздягнувшись. На столі стояла порожня пляшка з-під перцівки. Все як завжди...

Хлопчик накрив нещасного слабкохарактерного татка теплим пледом, а сам підійшов до вікна і всю ніч до самого ранку дивився на зоряне різдвяне небо через «вічко», продихане на замерзлій віконній шибці. Там, на чорному небосхилі яскравіла Різдвяна Зірка – але світло її нікого не засліплювало, лише зігрівало душу...

А через пару місяців їхньому з татом «козакуванню» раптом настав край: з Італії повернулася мама! Люди, у яких вона працювала, більше не потребували послуг доглядальниці... Ото радості було в їхній невеличкій оселі!!!

Більш того: мама привезла з собою багато грошей. До них батько додав накопичене за роки відсутності дружини, і на ці кошти подружжя завело власний магазинчик, де тато з мамою працювати по черзі. Замість однокімнатної у них тепер двокімнатна квартира. І схоже, невдовзі Миколка матиме не нову іграшку, не песика й не кошеня, а маленького братика чи сестричку.

Принаймні коли хлопчик востаннє зазірав у чарівне люстерко, то побачив у чарівному світлі Різдвяної Зірки, що їх вже четверо...

І звісно – що всі вони щасливі!...

Автор: Тимур Литовченко

Джерело: <https://derevo-kazok.org/mikolka-j-rizdvjana-zirka-rizdvjana-ist.html>

Казка про снігове містечко

На дуже далекій Півночі, де зима панує цілий рік, було Снігове містечко. І жили там невеличкі снігові люди.

А чому снігове?

Бо більше нічого не було, з чого можна було побудувати собі домівки.

Так і жили снігові люди у хатинках зі снігу.

Та їм зовсім не було холодно.

Щоб зігрітися, вони пили тепле какао.

А вогнище палили на великій міській площі, одне для всіх.

Для цього Дід Мороз, який жив неподалік, прислав їм в'язанки дров. А снігові люди у знак подяки допомагали дідусю робити подарунки для дівчаток і хлопчиків.

Вони навіть влаштували собі велику майстерню. Саме тут снігові люди виготовляли смачний шоколад, робили кумедних плюшевих ведмежат і машинки на ключиках.

Так тривало багато років, доки одного разу напередодні Нового Року не трапилась біда – Дід Мороз захворів. І не просто захворів, а взагалі залишився без сил.

А сталось так тому, що діти забули про Новий Рік і не написали листів з бажаними подарунками.

Тому в сніговому містечку скоро зник вогонь, а майстерня припинила роботу.

Снігові люди не знали, чим допомогти Діду Морозу.

Аж поки одна маленька снігова дівчинка не порадила зробити багато сніговиків і відправити їх по всьому світу, щоб ті нагадали малюкам, хлопчикам і дівчаткам, про Новий Рік, Діда Мороза і подарунки.

Мешканці міста працювали кілька днів. Вони зліпили стільки сніговиків, що через добу на подвір'ї кожного будинку була своя снігова баба.

Наступного ранку, коли дітлахи вибігли гуляти, вони були у захваті. Адже всі забули, що свята наближаються.

Час писати Діду Морозу листи з проханням про подаруночки!

Ось так дівчатка і хлопчики згадали про Новий Рік. А посланців Діда Мороза – білих сніговиків, вони оберігали до самої весни.

А в сніговому містечку життя продовжувалось – люди жили в будиночках зі снігу, пили тепле какао і робили іграшки.

Так, мабуть, і зараз відбувається.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/kazka-pro-snihove-mistechko.html>

Зимівля звірів

Ішов віл лісом; трапився йому назустріч баран.

– Куди, баране, йдеш? – спитав віл.

– Від зими літа шукаю, – сказав баран.

– Ходімо зі мною!

От ішли разом; трапилася їм назустріч свиня.

– Куди, свине, йдеш? – спитав віл.

– Від зими літа шукаю, – відповіла свиня.

– Ходи з нами!

Пішли втрюх далі; назустріч їм трапився гусак.

– Куди, гусаче, йдеш? – спитав віл.

– Від зими літа шукаю, – відповів гусак.

– Ну, ходи з нами!

От гусак пішов з ними. Ідуть, а назустріч їм півень.

– Куди, півню, йдеш? – спитав віл.

– Від зими літа шукаю, – відповів півень.

– Ходімо з нами!

От ідуть вони дорогою і розмовляють поміж себе:

– Як же, браття-товариство? Пора наближається холодна: де тепла шукати?

Віл і каже:

– А збудуймо хатину, бо й справді взимку замерзнемо.

Баран каже:

– У мене шуба тепла – бач, яка вовна! Я й так перезимую.

Свиня каже:

– А мені хоч які морози – я не боюся: зариюся в землю і без хати перезимую.

Гусак каже:

– А я сяду в середину ялини, одне крило простелю, а другим одягнуся, – мене ніякий холод не візьме; я й так перезимую.

Півень каже:

– І я теж!

Віл бачить – нема діла, треба самому дбати.

– Ну, – каже, – ви як собі хочете, а я буду хату будувати.

Збудував собі хатину і живе в ній.

От настала зима холоднюча, почали морози проймаєти; баран – нікуди діватися – приходить до вола:

– Впусти, брате, погрітися.

– Ні, баран, у тебе шуба тепла; ти й так перезимуєш. Не впусти!

– А як не впустиш, то я розженуся і виб'ю з твоєї хати колоду; тобі ж холодніше буде.

Віл думав-думав: «Дай-но впусти, а то, певно, й мене заморозить», – і впустив барана.

От і свиня замерзла, прийшла до вола:

– Впусти, брате, погрітися.

– Ні, не впусти; ти в землю зариешся, і так перезимуєш!

– А не впустиш, то я рилом усі стовпи підрию і твою хату звалю.

Нічого не поробиш, треба впустити; впустив і свиню.

Тут прийшли до вола гусак і півень:

– Впусти, брате, до себе погрітися.

– Ні, не впусти. У вас по два крила: одне простелете, другим одягнетесь; і так перезимуете!

– А не впустиш, – каже гусак, – то я весь мох із твоїх стін повищипую; тобі ж холодніше буде.

– Не впустиш? – каже півень. – То я вилечу на горище, всю землю зі стелі згребу; тобі ж холодніше буде.

Що робити волу? Впустив жити до себе і гусака з півнем.

От живуть вони та поживають у хатині. Відігрівся в теплі півень і почав пісеньки співати. Почула лисиця, що півень пісень співає, захотілося півником поласувати, та як дістати його? Лисиця виїхала на хитрості, пішла до ведмедя та вовка і сказала:

– Ну, дорогі кумоньки, я знайшла для всіх поживу: для тебе, ведмедю, – вола; для тебе, вовче, – барана, а для себе – півня.

– Добре, кумасю, – кажуть ведмідь і вовк, – ми твоїх послуг ніколи не забудемо! Ходімо ж, заколемо і поїмо!

Лисиця привела їх до хатини.

– Куме, – каже вона ведмедю, – відчиняй двері, я вперед піду, півня з'їм.

Ведмідь одчинив двері, а лисиця вскочила до хати. Віл побачив її і враз притис до стіни рогами, а баран почав гамселити в боки; з лисиці і дух вийшов.

– Що вона так довго з півнем упоратись не може? – каже вовк. – Відчиняй, брате Михайле Івановичу! Я піду.

– Ну, йди.

Ведмідь одчинив двері, а вовк ускочив до хатини.

Віл і його притис до стіни рогами, а баран ну гамселити по боках, і так його привітали, що вовк і дихати перестав.

Ведмідь чекав-чекав:

– Що він досі не може впоратися з бараном?! Піду-но я.

Увійшов до хатини, а віл з бараном і його так само привітали. Насилу вирвався і накивав п'ятами не озираючись.

Автор: російська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zimivlja-zviriv-rosijska-kazka.html>

Про сніговика

На вулиці вже панувала зима, перетворивши озеро в каток, вкривши землю легким сніговим покривалом, який на холодному сонці переливається всіма кольорами веселки.

У маленькому містечку поблизу лісу стояла невеличка хатина.

Там жили двоє маленьких діток, хлопчик Ігорчик і дівчинка Зорянка.

Вони дуже любили гратися в снігу.

Цього ранку вони вискочили на вулицю і почали ліпити сніговика.

Він мав стояти цілу зиму.

А ще сніговик мав підтвердити, що Ігорчик та Зорянка були слухняні, щоб Дід Мороз приніс їм подарунки.

Так казала матуся.

Діти кілька годин ліпили це диво. І результат був прекрасним.

На голові сніговика була шапка-відро, замість носа красувалась морквина, у сніговій руці – справжня мітла.

Задоволені брат із сестрою пішли обідати.

А сніговик, коли залишився сам, гордо підняв голову і посміхнувся.

Йому дуже сподобались дітлахи. Вони навіть поставили його так, щоб не перегрівався і розтанув.

Ввечері морозець, як завжди, почав обхід по володіннях зими, бо був її помічником.

Добрим людям він розмальовував шибки казковими сюжетами та насилав на них міцні й солодкі сни.

Мороз ще здалека побачив нового сніговика. Він чемно привітався і запитав:

– Чи хороші і слухняні діти, що тебе зліпили?

– Так, вони, хоч ще малі, але слухаються маму, не сваряться між собою і завжди гарно поводяться. Будь ласка, нехай їм сняться лише добрі сни.

– Домовились, Ігорчику та Зорянці шибки кожного ранку будуть розповідати нові казки з допомогою малюнків.

Кожного ранку діти бігли до вікна, щоб роздивитися морозові малюнки, Вони так любили ці незвичайні візерунки, де можна було б роздивитися і квіти з деревами, і цікавих звірів, і доріжки, що вели кудись в далечінь.

А на Новий рік Ігорчик та Зорянка допомагали мамі прибирати вдома та наряджали ялинку.

Ввечері перед сном вони побігли до сніговика, щоб замовити Діду Морозу подарунки.

А потім пішли спати.

Вранці на вікні була намальована прикрашена ялинка, під якою ховались подарунки.

І справжні подарунки лежали під ялинкою у вітальні.

Братик з сестричкою побігли хвалитися подарунками до сніговика, дякуючи і йому, а також передали “велике спасибі” Діду Морозу.

Після Нового Року мороз вже не був таким сильним. Але все одно кожного вечора розмальовував шибки та насилав солодкі сни на хороших людей і слухняних дітей.

А сніговик простояв до теплої весни, бо Ігор та Зоряна добре за ним доглядали.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/pro-snihovyka.html>

Зимовир

– Тихіше, друзі! Бачите, насупилося небо, вкрилося кудлатими сірими хмарами, а змерзла Земля вже відчуває дихання Зимовира.

– А хто це, Зимовир? – пошепки питають діти.

– Вмощуйтеся і сидіть тихенько, а я вам розповім.

Зимовир – то велетенський білий звір, такий велетенський, що, мабуть, більший за найбільшу гору. На перший погляд страшний, але зовсім не злий, розсудливий та справедливий. Він має довжелезний хвіст, товсте кудлате тіло, та великі пухнасті крила. В нього довга пащека, якою він залякує негідників, та великі добрі очі, що вселяють надію, довгі вуса, які розвиваються у стрімкому польоті, та короткі і швидкі лапи. Його ніс, має величезні ніздрі, через які Зимовир видихає мороз.

У час, коли не панує зима, Зимовир спить у середині Місяця. В нього довгий та глибокий сон з весни до зими. На початку зими Зимовир народжується із білого полум'я. Це чарівне полум'я створює Біла Чаклунка. У своєму сріблястому лісі вона розпалює багаття. Розпеченими язиками, полум'я, здається, аж сягає неба. Навколо цього багаття Чаклунка розкладає дванадцять глибоких чанів. У кожному з них повнісінько чарівних сріблястих зірочок.

Чаклунка обходить чани по колу, та приказує закляття:

– Чари– пари-чари-узвари

Чари-дари-чари-вир

Народися Зимовир!

Одразу вміст дванадцяти чанів починає кипіти, булькотіти, бризкати білими зірками. І тоді розжарене багаття засвічується чарівним білим полум'ям. Воно стає все більшим і більшим, велетенські язики цього полум'я от-от дістануться Місяця. А коли і зовсім дістають, Місяць вмить тріскається. Між Землею та Місяцем загорається яскрава блискавка. Біле полум'я шипить, розходить в усі боки, закручується вихором, сплітається в дивовижному орнаменті. І тоді у самісінькій серцевині народжується

могутній Зимовир. Багаття стає маленьким і білий звір опиняється в сріблястому лісі Білої Чаклунки.

Зимовир струшує з себе зайвий білий пил, яким припорошився на Місяці, позіхає, витягує хвіст і лапи, розминає крила, які так довго були без дії. Потім він набирає повні груди повітря і видихає його через ніздрі. Ух, яке ж холодне повітря він видихає! Аж всю Землю вкривають морози.

Біла Чаклунка великим чарівним гребінцем розчісує шерсть Зимовира. Зимовиру це подобається він голосно муркоче, наче кіт. Од цього муркотіння озера та річки вкриваються кригою.

Подякувавши Чаклунці, Зимовир вирушає на свою зимову прогулянку. Тоді і настає справжня зима. Тільки-но він почне махати велетенським хвостом, як здіймається сніжна хурделиця. Від подиху Зимовира все памороззю криється, від кроків його важких пухнастих лап – лід тріщить. А небо від його тіні стає темним та суровим.

Одного разу з Зимовиром трапилася неймовірна історія.

Він крокував, дихаючи морозом, та вкриваючи кригою річки й ставки, деінде здіймаючи снігову хурделицю. Аж раптом побачив що щось, або хтось маленьке плаче. Він тихенько, не дихаючи, бо боявся заморозити те малюсіньке створіння, нахилився і побачив маленьку дівчинку. Його подиву не було меж. В яскравому літньому вбранні дівчинка сиділа під засніженою ялинкою і тремтіла від холоду.

– Як ти тут опинилася, та ще й без шубки, шапки та зимових чобіток?

Тоненьким та знесиленим голосом дівчинка відповіла:

– Я Олівія, з Австралії – країни де завжди тепло. Я грала у садочку з червоними квітами, аж раптом на мене налетів величезний чорний птах, схопив мене, і злетів. Ми летіли довго-довго. І от я тут. І мені дуже-дуже холодно.

– Здається, я знаю хто це був. Ану, заховайся за мою лапу, загорнися в мою довгу шерсть, та сиди тихенько, – Зимовир обережно заховав дівчинку, накривши її шерстю, а сам закричав. – Грифоголод! Навіщо ти так зробив?! Чому ти образив цю маленьку дівчинку?

І десь з неба почулося:

– А! Зимовир! Ти ж не кинеш це маля? Бо якщо загине дитина, на Землі війна розпочнеться, а якщо, ти не вкриєш гори льодом, а поля снігом – не буде достатньо води та їжі. І всеодно люди загинуть!

– Чого ж ти такий злий!

– Бо ти в нас дуже добрий! Ха-ха-ха! От і вибирай!

Маленька Олівія зігрілася у довгій та м'якенькій шерсті Зимовира. Щічки порозовішали і вона припинила плакати. Олівія була хороброю дівчинкою, до того ж, розуміла, що великий білий звір Зимовир добрий.

Зимовир звернувся до пташок та лісних звірів про допомогу, щоб вони зібрали для дівчинки кошик з їжею. Кожен з мешканців лісу поділився своїми зимовими запасами. Там були ягідки, горішки, навіть засушені листочки для чаю.

Тоді Зимовир звернувся до Олівії:

– Маленька, Олівія. Розумієш, я не можу повернути тебе зараз до дому, а також не можу залишити посеред холодного лісу. Тож пропоную тобі піти зі мною і дочекатися завершення зими. Сідай мені на плечі, занурюйся у мою шерсть і тобі буде тепло.

Ще раз повторюю, Олівія смілива дівчинка, а тому одразу погодилася. Їй, навіть було дуже цікаво, адже у своїй теплій країні вона ніколи не бачила снігу.

Олівія та Зимовир разом вкрили гори пухнастими шапками снігу, річки синіми кригами, дахи будинків прикрасили бурулями, а вікна морозними візерунками. Ще ніколи Зимовир не був таким веселим та радісним. Коли вони відпочивали, розказували один одному казки, Олівія казки з своєї теплої країни, а Зимовир зимові казки.

Так пройшла зима і настав час повертатися до Білої Чаклунки.

– Я не можу зараз полетіти на Місяць спати. Мені треба закінчити порятунок цієї маленької дівчинки, – сказав Зимовир Білій Чаклунці.

– Ой, яка маленька! А де ти її знайшов? Я поки погрію її, а ти іди і провчи Грифоголода. Бо ненароком ще щось витне. Тримай краплю чарівного узвару, вона допоможе знесилити твого ворога.

Зимовир летів три дні і три ночі, поки не наздогнав злого Чорного птаха. Схопив його за хвіст та кинув у нього чарівну краплю:

– Чари-пари-чари-бород

Перетворися Грифоголод
Чари-пари-чари-дору
В кам'яну безмовну гору!

І миттю Грифоголод перетворився у кам'яну гору. Які ж веселощі почалися на Землі.

– Нам більше не загрожують не війни, ні голод, кам'яним став Грифоголод!

Олівія зраділа, коли Зимовир повернувся з перемогою.

Вона знову залізла йому на шию і вони полетіли. Як же весело летів Зимовир. Скільки всього відбулося цієї зими: врятував маленьку дівчинку, виконав свою роботу, та розправився з ворогом.

Олівія сміялась, адже так весело летіти блакитним небом та білими хмарками. Зимовир розмахував величезними крилами, злітав догори, а потім летів униз. Це було схоже на катання на гірці.

– Ого-гов! – викрикнув Зимовир і занурився у м'які пухнасті хмари. Так весело вони долетіли до спекотних берегів Австралії.

– Дякую тобі, Зимовир! – обнімала свого нового товариша маленька дівчинка.

– І тобі, дякую, за хоробрість та допомогу. Тепер знай, що у країнах де є сніг у тебе є друг. Тримай волос з мого вуса. Якщо стане сумно, погладь його і я, поспілкуюся с тобою, он з того білолицього Місяця. А якщо трапиться біда – посмикай, я миттю прилечу.

Вони обнялися і Зимовир поспішив повернутися до Білої Чаклунки. Дванадцять чанів вже кипіли та булькотіли.

– Скоріше, злітай на Місяць! До зустрічі, до наступної зими!

Спалахнуло величезне біле полум'я, огорнуло своїми візерунчастими язиками Зимовира, той закружляв і стрімкою блискавкою полетів на Місяць.

От такий він, величезний та справедливий звір Зимовир.

Автор: Лана Ра

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zimovir-lana-ra.html>

Прийшла зима

Того року зима запізнювалась.

Осінь посипала землю рясними дощами, тому діти, які не могли погуляти через калюжі, що швидше нагадували озера, сумно сиділи біля вікон і просили у неба снігу.

Якось ввечері різко похолодало.

Грізні дощові хмари змінилися на сиві-сиві. Та такі важкі, що здавалось, наче в наступну хвилину ці небесні мішки розірвуться, а на землю посиплеться сніг.

Та зима не поспішала.

Спочатку вона заморозила невеликі озерця, що залишились від довготривалих дощів.

– Ура, ковзанка! – кричали діти, які поспішали додому з садочків і шкіл.

Малюки хапались за руки батьків чи друзів, і весело сміючись, каталися.

– Ой! – почувось неподалік.

Це малюк з червоними, як мак щічками не втримався за мамину руку і впав.

– На сьогодні досить. Дивися, ти вже почервонів від морозу, – сказала мама, підіймаючи необережного синочка.

Зовсім поряд дві дівчинки, тримаючи за руку тата весело співали:

– Морозець, морозець,

Не щипай нам щічки...

– Теплі валянки у нас, – підтримали дівчаток ще кілька дітей.

Та весела метушня скоро закінчилась – перший мороз набирив силу.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/pryishla-zyma.html>

Два Морози

Гуляли в чистім полі два Морози, два рідні брати, з ноги на ногу перескакували, рука об руку поляскували.

Каже один Мороз іншому:

– Братику Морозе – Червоний носе! Як би нам потішитися – людей поморозити?

Відповідає йому другий:

– Братику Морозе – Синій носе! Якщо людей морозити – то не в чистім полі нам гуляти. Поле все снігом замело, всі дороги занесло; ніхто не пройде, не проїде. Побіжімо краще до чистого бору! Та м хоч і менше простору, зате забави буде більше. Ні-ні, та й стрінеться хтось дорогою.

Сказали – зробили. Побігли два Морози – два рідні брати в чистий бір.

Біжать, дорогою тішаться: з ноги на ногу перескакують, по ялинках, по сосенках постукують. Старий бір тріщить, молодий сосняк порипує. По пухкому снігу пробіжать – кора крижана; билинка з-під снігу виглядає – дмухнуть, наче бісером її обнижуть.

Зачули вони з одного боку дзвоник, а з іншого – бубонець: із дзвоником пан їде, із бубонцем – мужик.

Стали Морози раду радити, кому за ким бігти, кому кого морозити.

Мороз – Синій ніс, що молодший був, каже:

– Мені краще за мужиком погнатися. Його швидше дійму: кожушанка стара, латана, шапка драна, на ногах, окрім лаптів блаженьких, нічого. Він же, певно, по дрова їде... А ти вже, братику, як сильніший за мене, за паном біжи. Бачиш, на ньому шуба ведмежа, шапка лисича, чоботи вовчі. Де вже мені за ним! Не подужаю.

Мороз – Червоний ніс тільки підсміюється.

– Молодий ти ще, – каже, – братику!.. Та хай уже по-твоєму. Біжи за мужиком, а я побіжу за паном. Як зійдемося під вечір, дізнаємось, кому була легка робота, а кому важка. А поки бувай!

– Бувай, братику!

Свиснули, клацнули, побігли.

Тільки-но сонце сіло, зійшлися вони знову в чистім полі. Питають один в одного:

– Що?

– Та ось, гадаю, намаявся ти, братику, з паном, – каже молодший, – а нічого, видно з того не вийшло. Де вже було його проїняти!

Старший знай підсміюється.

– Ех, – каже, – братику Морозе – Синій носе, молодий ти та зелений. Я його так пошанував, що він буде годину грітися – не відігріється.

– А як же шуба, та шапка, та чоботи?

– Не допомогли. Заліз я йому і в шубу, і в шапку, і в чоботи та як почав морозити!.. А він труситься, цокотить та кутається, думає: дай-но я жодним суглобом не ворухитиму, мо, мене тут мороз не здолає. Та ба! Мені того й треба було. Як узявся я за нього – ледве живого із саней у місті випустив. Ну, а ти що зі своїм мужиком зробив?

– Ет, братику Морозе – Червоний носе! Поганий ти зі мною жарт пожартував, що вчасно не напоумив. Думав – заморожу мужика, а вийшло – він нам'яв мені боки.

– Як так?

– Та ось як. Їхав він, ти сам бачив, дрова рубати. Дорогою почав був я його проймати; тільки він усе не боїться – ще й лається: «Такий, – каже, – сякий цей мороз!». Зовсім гірко стало; почав я його сильніше щипати й колоти. Тільки ненадовго була мені ця забава. Приїхав він на місце, виліз із саней, узявся за сокиру. Я ж думаю: «Тут я його і зламаю». Заліз до нього під кожушанку, давай його кусати. А він сокирою махає, тільки друзки летять. Почав піт його обливати. Бачу: кепсько – не всидіти мені під кожушанкою. Під кінець навіть пара від нього пішла. Я – швидше навтьоки. Думаю: «Що робити?». А мужик усе працює і працює. Як мерзнути, а йому жарко стало. Дивлюся – скидає з себе кожушанку. Зрадив я. «Зажди ж, – кажу, – ось я себе покажу». Кожушанка вся мокрісінька. Я в неї – заліз усюди, заморозив так, що вона скам'яніла. Надінь тепер, спробуй! Як закінчив мужик свою роботу та пішов по кожушанку, в мене серце затремтіло: от потішуся! Подивився мужик і давай мене лаяти – всі слова перебрав, що й гірше немає. «Лайся, – думаю собі, – лайся! А мене не виженеш!» Та він лайкою не вдовольнився. Вибрав колоду що довшу й сучкуватішу та ну по кожушанці бити! По кожушанці б'є, а мене все лає. Мені би тікати хутчій, та вже дуже я у вовні застряг – виборсатись не можу. А він молотить, а він молотить! Насилу я втік. Думав, кісток не зберу. Досі боки ниють. Зарікся я мужиків морозити.

Автор: російська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/dva-morozi-rosijska-kazka.html>

Дарунок із неба

Надворі буяло біло-молочне марево. Хоч було морозяно, проте холод ніби й не помічався за променистою завісою сніжинок, що бриніли скляними скельцями. Тиша видзвонювала своєю незайманістю, наповнювала лісову галявинку святковою урочистістю. Лише іноді пустотливий вітер, торкаючись своїм подихом ялинових голочок, одягнутих у білі кожушки, пролітав мимо, шепочучи:

– Гарні, ой, які ж гарні... Панни, кралечки мої чудові!

Ці слова підбадьорювали сестричок, але тільки на мить, відтак вони знову ставали сумовито-задуманими. Просто наближалось свято Нового року, яке зазвичай святкують, прикрасивши оселю ялинкою чи сосною. І красуні відчували, що ці дні можуть стати останніми у їхньому житті... Вони приречені загинути прекрасними, затьмаривши навколишню святість своєю загибеллю... Пекуче лезо пройме усе струнке тіло, і надвечір тільки голі обрубки чорнітимуть на білій пелені снігу... А ялинки вже стоятимуть по світлицях, розцяцьковані брязкальцями, горіхами, солодощами...

На гілочках мерехтітимуть святкові свічки і блиматимуть різнокольоровими вогнями гірлянди. Але вони мертві. З ними не погониш навіть, як із світлячками і нічними метеликами... Навколо них водитимуть хороводи, співатимуть, веселитимуться. У той вечір на зеленокосих красунь звертатимуть увагу і милуватимуться... Але це тільки один вечір... А потім люди звикнуть: іграшки їм здаватимуться не такими яскравими і блискучими, діти пообривають цукерки і горіхи, та, зрештою, і самі ялинки засохнуть, пожовтіють... Тоді їх, знівечених, викинуть... Обдертих, голих...

На якійсь ще, може, сирітливо поблискуватиме зім'ята паперова зірка, поспіхом забута серед поламаних штурпаків. Та і її жартома зірве перший-ліпший вуличний розбишака... Народитися царівнами, а померти старчихами, віддавши свою вроду і життя за блиск карнавалів, пластмасових дрібничок і барвистих фантиків – така їх доля... Все готується до свята, радіє. І тільки вони, ялинки, не люблять новорічних свят... Зажурено похитують голівками, перешіптуються і тихо зітхають, вдивляючись в сиву далину...

Раптом на ялинковій галявині просто нізвідки вмить з'явився сяючий дідусь, від якого променіли тепло і доброта. Він був одягнений у довгий золотий кожух, а на голові – якась дивна висока шапка, і теж вся сяяла золотом. Такий головний убір – митру – носять найголовніші священики – єпископи. За плечима незвичайний гість тримав торбу, також розшиту золотими візерунками. Поруч кружляли, лопочучи пухнастими крильцями. маленькі ангелики – помічники. Їх сміх срібними дзвіночками бринів у загадковій нічній тиші...

Ялинки захвилювалися, шепочучи одна одній:

– Святий Миколай... Це він поспішає до чемних діток...

І засумували сестрички ще дужче: ось празник на честь Святого Миколая, за ним – Новий рік, а там і Різдво. Все у світі радіє, чекає на прихід Божого сина, коли й ангели, й люди співають і веселяться, вони мусять прощатися з життям.

І святий Миколай відчув їхню тривогу й лагідно промовив:

– Не впадайте у відчай, красуні-ялиноньки ! Знаю, знаю вашу біду, ваші тривоги. Я для того і прийшов до цього лісу, щоб вас обдарувати. Знаєте, яка сьогодні ніч? Особлива! В цю ніч я маю від Бога дар – і роздаю подарунки усьому світові. Ось і вам дарую прекрасне вбрання, щоб у новорічну ніч і на Різдво ви сіяли, як зорі небесні... А щоб вас не погубили, не зрубали злі люди, я приніс вам ще один дар – ставати невидимими для них. Зате у новорічну ніч й аж до Різдва Христового ви будете помічниками неба на землі. Покинете свою затишну полянку і ходитимете від хати до хати з привітаннями і побажаннями добра. Будете з дітьми, обдаровуватимете їх цукерками і пряниками медовими зі своїх гілочок. А я вже подбаю, щоб ці ласощі з'явилися на них, поки ви підете в іншу родину.

О, як зраділи сестрички-ялиночки! Вони з усієї поляни, ніби діти, збіглися й оточили доброго дідуса, тулилися до нього, із вдячністю кланялися йому, обіймали ніжно своїм прекрасним пухнастим віттям. Відтак взяли дідуса Миколая в коло і заспівали, дзвінко й весело:

– А хто, хто Миколая любить...

Ангелята, мов пухнасті білі метелики, пурхали довкола них, заливаючись дзвінкою радістю.

– Спасибі вам, – розчулився святий Миколай. – А тепер – урочиста мить.

Він ударив у долоні – й усі ялинки зацвіли несказанною красою – ніби справді зорі з небес зійшли.

– Я залишаю вас, красуні, бо маю ще дуже багато роботи. Не забувайте того, що сказав вам. Матимете велику працю у Різдвяні свята.

Так раптово, як і з'явився, святий Миколай зник – в нього ще довгий шлях сьогодні. А ялинки знову дружно заспівали:

– А хто, хто Миколая любить...

Вони ніяк не могли намилувалися своїм святковим вбранням, подарованим з неба. Їм хотілося, щоб швидше настала колись страшна, а тепер довгоочікувана новорічна ніч, святе Різдво, хотілося іти у родини і вітати зі святами, щоб принести радість у кожную оселю. Заснули лісові красуні аж уранці.

Що ж, сьогодні вже Миколая, новорічні свята, Різдво вже не за горами, тож чекатимемо їх і ми, виглядатимемо і свою чарівну ялиночку, котра прийде нас привітати. Для цього потрібно бути чемними, щоб заробити такий дорогий дарунок з неба, бо тільки чисте серце може побачити диво.

Автор: Тетяна Полубко

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/tetyana-polubko/darunok-iz-neba.html>

